

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 У 005195 16 Увп
Бањалука, 30.1.2019. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрша, предсједника вијећа, Душка Бојовића и Страхиње Турковића, чланова вијећа, уз судјеловање Мире Мачкић као записничара, у управном спору по тужби ДОО „ДТ“ из Д., заступаног по законском заступнику Д. К. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... од 22.5.2015. године Управе (у даљем тексту: тужена), у предмету извршења правоснажног рјешења о оглашавању ништавим провођења промјена у земљишној књизи, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 У 005195 15 У од 24.9.2015. године, у нејавној сједници одржаној дана 30.1.2019. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Одбија се захтјев тужиоца за накнаду трошкова подношења захтјева за ванредно преиспитивање пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом је одбијена тужба против уводно означеног акта тужене, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Подручне јединице тужене у Б. (у даљем тексту: П.Ј. Б.) број ... од 10.2.2015. године, којим се, у тачки 1. диспозитива, поступајући по пресуди Окружног суда у Бијељини број 12 0 У 004385 14 У од 8.7.2014. године, рјешењу тужене број 21.05/714-430/13 од 28.7.2014. године (донесеном у извршењу те пресуде) и записнику о извршеном надзору број 21.05/714-80/14 од 2.10.2014. године, дозвољава у земљишној књизи извршење рјешења П.Ј. Б. број ... од 11.12.2008. године, правоснажног са даном 4.2.2010. године, на свим непокретностима означеним као к.п. број 537 укупне површине 5168 м², заједно са објектима изграђеним на тој парцели, те к.п. број 538/1 њива II класе укупне површине 7491 м², к.п. 538/2 пашњак I класе површине 829 м² и к.п. број 539/1 њива II класе површине 2095 м², уписане у зк. уложак број 105 к.о. Д., тако да се има уписати право својине у корист ОДП „Р.“ Д., односно у корист подносиоца захтјева као његовог правног сљедника - АД „Р.“ Д. из Д. са дијелом 1/1, а након правоснажности тог рјешења. У тачки 2. диспозитива првостепеног рјешења се на тим непокретностима поништава досадашње уписано право својине у корист ДОО „Д.Т.“ из Д. (тужиоца у овом управном спору), из разлога што је наведеним правоснажним рјешењем које се извршава, поништено рјешење о проведеној промјени на основу којег је као власник био уписан Е. Б. из С., од којег је тужилац купио непокретности, који продавац по правоснажном рјешењу које се

проводи никад није био власник тих непокретности, па у тачки 3. диспозитива се поништењем уписаног права својине на тим непокретностима поништавају у „Ц“ листу (теретни лист) укњижбе заложног права као правне посљедице које су изазвали уписи погрешно уписаног права на непокретностима који су поништени, те у тачки 4. диспозитива налаже забилежба постојања тог првостепеног рјешења у „Б“ листу у колони уписи земљишнокњижног улошка број 105 к.о. Д., а промјена власника и брисање заложног права ће се провести након правоснажности рјешења.

Одбијање тужбе је образложено разлозима да су ступањем на снагу Закона о преносу средстава друштвене у државну својину Р. С. („Службени гласник РС“ број 4/93, 29/94, 31/94, 8/96 и 20/98, у даљем тексту: Закон о преносу средстава) предметне непокретности, са даном 25.4.1993. године постале државна својина Р. С., те су њима једино могли располагати надлежни органи у име Р С, а прије тога је на основу одговарајућих аката Извршног одбора Скупштине општине Б. од 21.4.1992. и 4.5.1992. године извршено оснивање предузећа „Р.“ д.д. Д., сходно чему су у имовину тог друштва ушле предметне непокретности на којима је према ранијем упису ТРО „Р.“ из М. имао право коришћења, које непокретности је продао Е. Б. из С. који их је даље продао тужиоцу у овом управном спору, а имајући у виду да је у међувремену у складу са Законом о приватизацији државног капитала у предузећима, предузеће „Р.“ д.д. Д. дана 25.12.1995. године пререгистровано у ОДП „Р.“ из Д., то предузеће је практично законски и правно дефинисани титулар власништва на тим непокретностима. Из тога произилази да је предметним непокретностима незаконито располагало предузеће „Р.“ д.д. М. као инострани правни субјект, сходно чему је незаконита продаја тих непокретности извршена Е. Б. а потом тужиоцу, како је то утврђено рјешењем П.Ј. Б. број ... од 11.12.2008. године које је постало правоснажно дана 4.2.2010. године, а којим су оглашени ништавим записник о току излагања на јавни увид података на непокретностима и утврђивању права на непокретностима број ... од 2.10.2001. године Комисије за излагање података о непокретностима и утврђивање права на непокретностима општине Б. (у даљем тексту: Комисија за излагање) и катастарска промјена број ... од 2.10.2001. године П.Ј. Б. заснована на том записнику, те рјешење о проведеној промјени и катастарске промјене, све број ... од 27.12.2006. године П.Ј.Б., урађене на основу уговора о купопродаји Ов. број 7786/2003 на основу којег је у лист непокретности (л.н.) број 128 к.о. Д. као посједник тих непокретности уписан Е. Б. из С., па се истовремено поништавају и све правне посљедице које су изазвали тај записник и рјешење, те обје наведене катастарске промјене, као и дио правних посљедица урађених на основу купопродајног уговора број Ов-06-005230 и враћа се стање уписа непокретности у стање које је постојало до доношења записника од 2.10.2001. године, тако да ће се на непокретностима из л.н. број 128 к.о. Дворови као посједник - корисник уписати ОДП „Р.“ Д. са дијелом 1/1, умјесто досадашњег корисника ТРО „Р.“ М., ПЈ „Р.1“ М., а промјена корисника ће се у катастарском оперативу провести по правоснажности тог рјешења. При томе је суд закључио да како се у конкретном случају радило о извршењу правоснажног рјешења П.Ј.Б. број ... од 11.12.2008. године, то је правилно првостепено рјешење (које чини правно јединство са оспореним актом) којим се успоставља право својине у корист ОДП „Р.“ из Д. односно у корист АД „Р.“ из Д. као законитих власника предметних непокретности, јер се њиме успоставља законито стање носиоца права располагања на предметним непокретностима и отклањају незаконитости којима су били захваћени ранији уписи, што значи да је првостепено рјешење засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примјени члана 3. и члана 31. Закона о земљишним књигама Републике Српске („Службени гласник РС“ број 67/03, у даљем тексту: ЗЗК) који закон се примјењује на основу члана 189. Закона о премјери и

катастру Републике Српске („Службени гласник РС“ број 6/12), што је правилно потврђено оспореним актом. Суд је додао да нису учињене повреде правила поступка из одредаба Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10, у даљем тексту: ЗОУП) и одредаба Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), јер је првостепени орган поступао према упутама из претходне пресуде истог суда број 12 0 У 004385 14 У од 8.7.2014. године којом је наложено да се у поновном поступку утврде чињенице које је управо утврдио првостепени орган у рјешењу које чини правно јединство са оспореним актом, сходно чему је без утицаја позивање тужиоца на пресуде које су донесене од стране Основног суда у Бијељини и Окружног суда у Бијељини у парничном поступку, јер се у конкретном случају ради о извршењу правоснажног рјешења којим су утврђене незаконитости и неправилности у погледу уписаних права у земљишне књиге, што није предмет парничног поступка већ управног поступка.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац побија њену законитост због повреде закона и повреде прописа о поступку која је могла бити од утицаја на рјешење ствари, у смислу члана 35. став 2. ЗУС-а. Истиче да је побијаном пресудом рјешавано о питањима за која није надлежан суд у управном спору, јер се спорна питања поводом права својине не могу рјешавати у управном поступку, него се ради о грађанско - правном спору за који су надлежни редовни судови, тако да је у конкретном случају орган управе апсолутно ненадлежан, а самим тим ни нижестепени суд није био надлежан да предметну ствар рјешава у управном спору. Додаје да се по тужби АД „Р.“ Д. води парнични поступак пред Окружним привредним судом у Бијељини под бројем 59 0 Пс 000387 12 Пс, ради утврђења правног сљедништва и права својине на предметним непокретностима, што представља додатни доказ да се о предметној правној ствари не може рјешавати у управном поступку, у којем предмет ни једног тренутка није било стицање или престанак права својине, чиме се нижестепени суд бавио у побијаној пресуди. Насупрот тврдњи у побијаној пресуди да нису од утицаја пресуде донесене у парничним поступцима, наводи да је предмет парничног поступка био и дио предметних непокретности за које је правоснажном пресудом Основног суда у Бијељини број 80 0 П 007115 08 П од 9.7.2010. године, која је преиначеа пресудом Окружног суда у Бијељини број 80 0 П 007115 10 Гж од 20.12.2010. године, утврђено да су његово власништво, а АД “ Р.“ Д. да је неовлаштено располагао тим непокретностима, сходно чему сматра да се побијаном пресудом посредно ставља ван снаге правоснажна одлука суда донесена у парничном поступку, што није дозвољено. Такође оспорава закључивање у побијаној пресуди у погледу преноса средстава друштвене у државну својину Републике Српске по Закону о преносу средстава, истичући да се у побијаној пресуди суд не позива ни на једну одредбу тог закона, те се није позвао ни на једну законску одредбу везано за констатацију да су били наступили услови за раскидање уговора закљученог између Скупштине општине Б. као носиоца права располагања на предметним непокретностима, са предузећем ТРО „Р.“ из М.. У том смислу наводи да се Скупштина општине Б. правоснажно одрекла свих потраживања по основу тог уговора, а суд није дао одговор којом је то законском одредбом било забрањено да ТРО „Р.“ М. располаже предметним непокретностима, имајући у виду да је уговор о купопродаји непокретности, закључен између привредног друштва „Р.“ д.д. М. као правног сљедника ТРО „Р.“ М. и Е. Б. као купца, проведен у земљишним књигама на основу рјешења Основног суда у Бијељини број 080-0-ДН-06-001 021 од 20.12.2006. године, а по жалби АД Р. Д. је Окружни суд у Бијељини донио рјешење број 012-0-Пж-07-000 008 од 31.12.2007. године којим се одбија жалба и потврђује то првостепено рјешење, што значи да се побијаном пресудом и та одлука

истог суда недозвољено ставља ван снаге. Даље наводи да је право располагања у корист ТРО „Р.“ из М., утврђено много прије настанка Републике Српске, јер је дана 9.3.1988. године извршено излагање података о непокретностима од стране Комисије за излагање, којом приликом је утврђен садржај непокретности у пописном листу број 128 к.о. Д., те је дана 13.10.1988. године поново извршено излагање истих непокретности и утврђено да у пописном листу број 128. к.о. Д. нису уписане све непокретности које припадају ПЈ „Р1“. Д., јер је извршен нови премјер, па је на основу новог излагања донесено рјешење којим је измијењено рјешење од 9.3.1988. године тако да је утврђено да су непокретности уписане у пописном листу 128. к.о. Д. уписане као друштвена својина са правом располагања у корист ТРО „Р.“ М., ПЈ „Р1“ Д., а у побијаној пресуди је суд као основ за доношење оспореног акта истакао чињеницу да је Уставни суд БиХ Одлуком број АП-1405/10 од 12.6.2013. године одбацио као неосновану апелацију тужиоца, пропутивши да примијети да је предмет тог поступка био упис права посједа а не права својине, што значи да одлука није ни донесена у меритуму. Наглашава да је уписан као власник предметних непокретности, насупрот чему је упис посједа у корист АД „Р1.“ Д. извршен без икаквог правног основа, јер у документацији П.Ј. Б. не постоји ниједан документ на основу којег је тај упис извршен, па тако да АД „Р.“ Д. не посједује ниједан акт којим је стекао право својине, а чињеница да је у поступку приватизације пријавио туђе непокретности не може представљати ваљан правни основ за стицање права својине, будући да је почетни биланс у поступку приватизације сачињен на основу изјаве АД „Р.“ Д. без икакве провјере и могућности да стварни власник учествује у поступку. Имајући у виду да је „Р.“ д.д. М. приватизован прије самог оснивања АД „Р.“ Д., сматра да приватна својина није могла бити предмет приватизације, а да се уношењем одређене имовине у приватизацијски фонд не стиче право својине, о чему је и Уставни суд БиХ заузео став у предмету број АП-3271/09 (одлука објављена у „Службеном гласнику РС“ број 16/13), па су и ти наводи у побијаној пресуди неосновани. Додаје да је у суд у побијаној пресуди превидио још једну изузетно битну чињеницу, а то је да је предмет уговора између Скупштине општине Б. и ТРО „Р.“ М. од 26.11.1991. године био пренос непокретности у површини од 3500 м², док је све остало земљиште то предузеће стекло купопродајним уговором, па чак и да су основани закључци у побијаној пресуди у односу на незаконитост располагања са тих 3500 м², то се не може односити на остатак земљишта уписаног у исти зк. уложак. Приговара и констатацији у побијаној пресуди да не постоје повреде поступка из чланова 194. и 198. ЗОУП-а, што је суд образложио тиме да се ради о поступању надлежних органа у извршењу раније пресуде, из чега би произишло да према том становишту образложење рјешења практично и није потребно, што је противно одредбама ЗОУП-а и члану 6. Европске конвенције о људским правима и основним слободама (у даљем тексту: Европска конвенција) којим је предвиђено право на образложену одлуку. Сходно томе, мишљења је да је у поступку одлучивања у предметној правној ствари првостепени орган био дужан поступати у складу са одредбама члана 130. ЗОУП-а провођењем посебног испитног поступка, јер се није радило о једностраначком поступку, него се по захтјеву једне странке одлучивало о праву својине трећег лица, што је недопуштено, тако да је он као подносилац жалбе лишен свих права гарантованих одредбама члана 131. ЗОУП-а, који жалбени навод је тужена занемарила у оспореном акту, па му ни сам захтјев АД „Р.“ Д. којим је цјелокупан поступак покретнут, никада није достављен. То је довело до тога да му је одузето право својине, иако првостепени орган није утврдио ни једну чињеницу, нити навео доказе на основу којих је те чињенице утврдио, што је противно одредбама чланова 147. до 189. ЗОУП-а, а тужени је оспореним актом прихватио првостепено рјешење као правилно, што је потврдио и суд у побијаној пресуди, а на шта не може утицати ни позивање суда да се ради о поновљеном поступку према члану 50. ЗУС-а, имајући у виду да чињенице

нису утврђиване ни у привобитним поступцима у којима је захтјев АД „Р.“ Д. одбијен, па се није могло у поновљеном поступку, без утврђивања чињеница и адекватног образложења, доносити одлука, из чега произилази да му је побијаном пресудом повријеђено право на имовину загарантовано одредбама члана 1. Протокола број 1 уз Европску конвенцију. Предлаже да се захтјев уважи и побијана пресуда преиначи, тако да се тужба уважи и оспорени акт поништи, те тужена обавезе да му надокнади трошкове подношења захтјева за ванредно преиспитивање пресуде, по основу „награде за састав захтјева“ износа од 750,00 КМ, а и судске таксе по одлуци суда.

Тужена је у одговору на захтјев остала код свих навода оспореног акта.

Заинтересовано лице у овом управном спору, АД „Р.“ Д., у одговору на захтјев наводи да је то предузеће основано почетком 90-тих година, на државној имовини Републике Српске, те приватизовано 10.10.2000. године у складу са законом, а незаконитим радњама појединаца тужене управе му је приватизована имовина отуђена дана 2.10.2001. године, што му је враћено првостепеним рјешењем (које чини правно јединство са оспореним актом) које је постало правоснажно дана 13.10.2015. године, па је поново као власник на предметним непокретностима уписан дана 3.11.2015. године, а све податке о тим констатацијама је доставио уз одговор на тужбу у управном спору у којем је донесена побијана пресуда, коју сматра правилном. Истиче да су током парничних поступака који су се водили око поврата предметне имовине, поједине судије „упадале у замку“ адвоката и у рјешењима преписивале неистине из адвокатских поднесака, као што је сукцесија и прелазак друштвене имовине у приватну, што сада покушава и тужилац у предметном захтјеву урадити на сличан начин, што му је пролазило раније, те су у „сличну замку упале“ и судије Основног суда у Бијељини и Окружног суда у Бијељини доносећи пресуде у парничном поступку, а такође и Вишег привредног суда у Бањалуци у рјешењу од 14.5.2015. године позивајући се на то да је имовина друштвеног предузећа из Хрватске дана 31.12.1990. године била мјешовита и припадала је Анексу „Г“ приватно власништво - Споразума о сукцесији бивших држава СРФЈ, иако се у конкретном случају ради о томе да је Република Српска кроз поступак приватизације додијелила имовину правном сљеднику ОДП Р. Д., што значи управо АД „Р.“ Д..

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор тужене на захтјев а и одговор поменутог заинтересованог лица, као и остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. ЗУС, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка предмета произилази да је, поступајући по пресуди нижестепеног суда број 12 У 004385 14 У од 8.7.2014. године којом је по тужби АД „Р.“ Д. поништено рјешење тужене број ... од 13.1.2014. године којим је одбијена жалба тог тужиоца изјављена против рјешења П.Ј. Б. број ... од 26.9.2013. године, којим је одбијен захтјев тог тужиоца за извршење правоснажног рјешења П.Ј. Б. број ... од 11.12.2008. године, а у којој пресуди је наведено да постојање саме чињенице да је правоснажно утврђено да су промјене у земљишној књизи и катастарском оперативном настале незаконитом радњом, представља довољан основ и разлог да се изврши поменуто правоснажно рјешење од 11.1.2008. године којим је наложена исправка незаконитих уписа, те такође поступајући по рјешењу тужене од 28.7.2014. године (којим је у извршењу те пресуде поништено претходно првостепено рјешење од 26.9.2013. године), а и записнику о извршеном надзору број ... од 2.10.2014. године, П.Ј. Б. донијела рјешење од 10.2.2015. године, које чини правно јединство са оспореним актом. Оспореним актом

је одбијена жалба тужиоца а и жалба „Б. С“ а.д. Б.1 (као правног сљедника „Б.И б“ а.д. Б.1.) на првостепено рјешење, са образложењем да се у конкретном случају ради о захтјеву АД „Р.“ Д. којим је тражено извршење поменутог правоснажног рјешења од 11.12.2008. године (којим се оглашавају ништавим записник о току излагања на јавни увид података о непокретностима и утврђивању права на непокретностима, као и рјешење оведеној промјени а и проведене промјене), које рјешење је донесено на основу члана 252. тачка 5. ЗОУП-а, па је у складу са упутама из наведене пресуде од 8.7.2014. године, као и рјешења тужене донесеног у извршењу те пресуде, а и извршеног надзора о којем је сачињен записник број ... од 2.10.2014. године којим је наложено П.Ј. Б. да у складу са упутама из те пресуде проведе поступак и донесе рјешење којим ће се извршити исправка уписа права у зк. улошку број 105 к.о. Д. по основу поменутог правоснажног рјешења П.Ј. Б. од 11.12.2008. године, донесено првостепено рјешење од 10.2.2015. године, у складу са одредбом члана 254. став 1. ЗОУП-а којом је прописано да се оглашавањем ништавим рјешења поништавају све правне посљедице које је такво рјешење произвело. Оспорени акт је оснажен побијаном пресудом, са разлозима који су већ изнесени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

Побијана пресуда је правилна и законита.

Неспорно је да је првостепено рјешење које чини правно јединство са оспореним актом, донесено у извршењу наведене пресуде нижестепеног суда број 12 У 004385 14 У од 8.7.2014. године, којом је по тужби АД“ Р.“ Д. поништено рјешење тужене број ... од 13.1.2014. године којим је одбијена жалба тог тужиоца изјављена против рјешења П.Ј. Б. број ... од 26.9.2013. године, којим је одбијен захтјев тог тужиоца за извршење поменутог правоснажног рјешења П.Ј.Б. број ... од 11.12.2008. године, а у којој пресуди је истакнуто да постојање саме чињенице да је правоснажно утврђено да су промјене у земљишној књизи и катастарском операту настале незаконитом радњом, представља довољан основ и разлог да се изврши правоснажно рјешење од 11.1.2008. године којим је наложена исправка незаконитих уписа.

Како је тужена рјешењем од 28.7.2014. године, а у извршењу наведене пресуде, поништила првостепено рјешење од 26.9.2013. године о одбијању захтјева АД „Р.“ Д. за извршење поменутог правоснажног рјешења од 11.12.2008. године, имајући у виду да је извршен и надзор од стране тужене записником број ... од 2.10.2014. године у којем су констатоване незаконитости у погледу уписаних права на предметним непокретностима, то је П. Ј. Б. правилно донијела рјешење од 10.2.2015. године којим се дозвољава у земљишној књизи извршење поменутог правоснажног рјешења од 11.12.2008. године, па тако да се на предметним непокретностима уписаним у зк. улошку број 105 к.о. Д. има уписати право својине у корист ОДП „Р.“ Д., односно упис права својине у корист АД „Р.“ из Д. као његовог правног сљедника, са дијелом 1/1, с тим да се поништава досадашње уписано право својине у корист ДОО „Д. Т.“ из Д., јер је оглашено ништавим рјешење којим је извршена ранија промјена на основу које је као власник уписан Е. Б. из С., од којег је као невласника, предметне непокретности купио ДОО „Д.Т.“ из Д., па се поништењем уписаног права својине на предметним непокретностима поништавају у „Ц“ листу истог зк. улошка, укњижба заложног права и правне посљедице које су изазвали уписи погрешно уписаних права на непокретностима који су поништени, а у корист „Б.И. б.“ а.д. Б.1. – Филијала Б., те се налаже забиљежба постојања првостепеног рјешења од 10.2.2015. године у „Б“ листу у колони уписи земљишнокњижног улошка број 105 к.о. Д., а промјена власника и брисање заложног права ће се провести по правоснажности тог рјешења.

С обзиром да је првостепено рјешење које чини правно јединство са оспореним актом, донесено у смислу члана 259. ЗОУП-а којим је прописано да извршење рјешења спроводи административним путем орган управе по одредбама тог закона односно посебног закона, те како су поменути правоснажним рјешењем од 11.12.2008. године оглашене, у смислу члана 252. тачка 5. ЗОУП-а, ништавим извршене промјене којима је право својине било уписано у корист ДОО D.T., који је те непокретности купио од невласника Е. Б. из С., који је такође те непокретности купио од невласника „Р.“ д.д. М., при чему су и оглашене ништавим све правне посљедице које су изазване тим незаконитим уписима, будући да се у смислу члана 254. став 1. ЗОУП-а поништавањем односно оглашавањем ништавим рјешења поништавају и све правне посљедице које је такво рјешење произвело, то се првостепено рјешење указује правилним. Превасходно из разлога што се у конкретном случају ради о захтјеву АД „Р.“ Д. којим је тражено извршење поменутог правоснажног рјешења од 11.12.2008. године (о оглашавању ништавим записника о току излагања на јавни увид података о непокретностима и утврђивању права на непокретностима од 2.10.2001. године, као и проведене промјене на основу тог записника, а и рјешење о провођењу промјена а и проведене промјене у корист Е. Б. односно ДОО „D.T.“ Д., уз истовремено поништавање свих правних посљедица које су изазване тим актима), сходно чему је враћено стање уписа које постојало до доношења тог записника о току излагања, односно извршених промјена, па тако да се на предметним непокретностима има уписати као корисник ОДП „Р.“ Д. са дијелом 1/1, умјесто дотадашњег уписаног корисника ТРО „Р.“ М. ПЈ „Р1.“ М..

Стога је према упутама из наведене пресуде од 8.7.2014. године, као и рјешења тужене које је донесено у извршењу те пресуде, те и извршеног надзора о којем је сачињен записник број ... од 2.10.2014. године којим је наложено П.Ј. Б. да у складу са упутама из те пресуде проведе поступак и донесе рјешење којим ће се извршити исправка уписа права у зк. улошку број ... к.о. Д., по основу поменутог правоснажног рјешења П.Ј. Б. од 11.12.2008. године (којим су оглашеним ништавим ранији уписи и правне посљедице које су такви уписи произвели у јавном регистру непокретности), правилно донесено првостепено рјешење од 10.2.2015. године, у складу са одредбом члана 254. став 1. ЗОУП-а којом је прописано да се оглашавањем ништавим рјешења поништавају све правне посљедице које је такво рјешење произвело, што је правилно потврђено оспореним актом, који је и оснажен побијаном пресудом, о чему су у побијаној пресуди дати довољно јасни и аргументовани разлози који се не могу довести у сумњу наводима предметног захтјева.

При томе је у побијаној пресуди правилно наведено да је као потврда законитости првостепеног рјешења, чињеница да је Уставни суд БиХ одлуком број АП-1405/10 од 12.6.2013. године одбацио као очигледно неосновану апелацију против (између осталог) поменутог рјешења П.Ј. Б. од 11.12.2008. године, сходно чему је правилно закључено да радње које су се односиле на располагање предметним непокретностима, почев од преласка имовине са ТПО „Р.“ М. на његовог правног сљедника „Р.“ д.д. М., а преко купопродаје те имовине извршене Е. Б. из С., као и продаје извршене тужиоцу, представљају незаконите радње, јер се радило о располагању непокретностима које нису биле у законитом власништву тих лица, па тако да та лица нису имала законски основ за располагање тим непокретностима, будући да нису били законити власници, а који закључак и произилази из чињеница садржаних у земљишним књигама. Стога је првостепеним рјешењем које чини правно јединство са оспореним актом, успостављено законито стање носиоца права својине на предметним непокретностима, чиме су

отклоњене незаконитости којима су били захваћени ранији земљишнокњижни уписи, имајући у виду да је релевантним одредбама које се и примјењују у конкретном случају, прописано у члану 3. Закона о преносу средстава, да средства у друштвеној својини свих правних лица чија су сједишта на територији Републике Српске постају државна својина, те чланом 5. Закона о државним предузећима („Службени гласник РС“ број 33/94, 54/96, 21/96 и 3/97) прописано да је државно предузеће, предузеће у државној својини које је настало оснивањем од стране државе или по Закону о преносу средстава, па чланом 1. и 2. Анекса „А“ Споразума о питањима сукцесије („Службени гласник РС“ број 10/01) прописано да државна имовина федерације која је била конституисана као СФРЈ („државна имовина) се преноси држави сукцесору на чијој територији се та имовина налазила на дан када је држава сукцесор прогласила своју независност. Сходно томе, предметним непокретностима није могао ни располагати ТПО „Р.“ М., нити његов правни сљедник „Р.“ д.д. М., па су и продаје предметних непокретности Е. Б. а потом тужиоцу, апсолутно ништаве, на шта не могу утицати ни пресуде судова донесене у парничном поступку на које се тужилац позива, што је правилно и констатовано у побијаној пресуди.

Такође не стоје ни приговори тужиоца да су у поступку доношења оспореног акта учињене повреде правила поступка из ЗОУП-а, јер су у том смислу у оспореном акту и побијаној пресуди дати довољно јасни и аргументовани разлози. Исто тако не стоје ни приговори тужиоца да у конкретној правној ствари није био надлежан управни орган а ни суд у управном спору, већ (како то тужилац погрешно сматра) суд у парничном поступку, а из разлога што се у конкретном случају радило о извршењу поменутог правоснажног рјешења од 11.12.2008. године, па тако да и није било потребно проводити посебни испитни поступак, при чему је за извршење рјешења и надлежан управни орган, у смислу члан 259. став 1. и 2. ЗОУП-а, па тако да се законитост донесеног рјешења у управном поступку и испитује у управном спору, према одредбама ЗУС-а, што је правилно учињено побијаном пресудом.

Из изнијетих разлога, како ни остали наводи предметног захтјева нису могли утицати на другачије одлучивање, у побијаној пресуди, по оцјени овог суда, није остварен ниједан разлог њене незаконитости из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а, па се отуда, на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона, предметни захтјев одбија.

Одлука о трошковима поступка из става 2. изреке ове пресуде, заснива се на одредбама члана 49. и 49а. ЗУС-а, с обзиром да тужилац није успио у спору поводом поднесеног захтјева, сходно чему му не припада ни накнада за трошкове, како састава захтјева, а за које узгред речено није ни доставио доказ да је сачињен по пуномоћнику адвокату да би уопште могао потраживати те трошкове, а тако и судске таксе на тај захтјев.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић